

2020. december 22. bűnbánati istentisztelet

Jób bűnbánata

Fohász: A mi segítségünk és bűnbánati istentiszteletünk megáldása jöjjön az Úrtól, aki teremtett, megtart és bölcsen igazgat mindeneket. *Ámen*

Fennálló ének: 102,1 – Hallgasd meg Uram, kérésem...

Nagyének: 223 - Istenem, én nagy bűnös ember...

Fohász: Boldog, akinek hűtlensége megbocsáttatott, vétke eltöröltetett. Boldog az az ember, akinek az Úr nem rója fel bűnét, és nincs lelkében álnokság. Míg hallgattam, kiszáradtak csontjaim, egész nap jajgatnom kellett. Mert éjjel-nappal rám nehezedett kezed, erőm ellankadt, mint a nyári hőségben. Megvallottam neked vétkeket, bűnömet nem takargattam. Elhatároztam, hogy bevallom hűtlenségemet az Úrnak, és te megbocsátottad bűnömet, amit vétettem. (Zs 32,1-5)

Imádkozzunk:

Mennyei Atyánk, áldó, vigasztaló, feloldozó üzenetedet szeretnénk ma hallani, hogy általa bűnbánatra jussunk, felismerjük, amit nem látunk, és megvalljuk, elhagyjuk mindazt, amiről megláttatod velünk, hogy Előtted nem kedves. Bocsásd meg, hogy lelkünket, gondolatainkat, indulatainkat annyi minden leköti, sok minden került közéd és közénk, ami elválaszt Tőled. Azért jöttünk, hogy kitárjuk Előtted lelkünket, s kérjük, várjuk megújító szavadat, amely által felemelsz és megláttatod velünk, hogy nem azért nehezedik ránk kezed, mert elfordultál tőlünk, hanem, mert azt akarod, hogy eljussunk annak felismerésére, hogy csak Veled, általad vezetve jó élni. És ezért Te minden megtettél, számunkra Megváltót, Szabadítót adtál. Most az ünnepek közeledtével is add megtapasztalnunk, mit jelent az, hogy az Úr Jézus Krisztusban emberré lettél, hogy általa mi is gyermekeiddé lehessünk. Lelked által most is add irgalmas, könyörülő szereteted valóságát átélnünk. Ajándékozz meg a bűnbocsánat örömeivel, erejével. *Ámen*

Alapige: Jób 40,1-5 és 42,1-6

1 Szólt az Úr, és ezt mondta Jóbnak: 2 Mit perlekedik a Mindenhatóval az akadékoskodó? Aki Istennel akar vitatkozni, feleljen neki! 3 Jób pedig felelt, és ezt mondta az Úrnak: 4 Bizony, könnyelmű voltam! Mit felelhetnék neked? Kezemet a számra teszem. 5 Egyszer beszéltem, de ezután nem szólok, vagy ha kétszer: többé nem teszem.

1 Jób ekkor megszólalt, és így felelt az Úrnak: 2 Tudom, hogy mindent megtehetsz, és nincs olyan szándékom, amelyet meg ne valósíthatnál. 3 Ki merné elhomályosítani az örök rendet tudatlanul? Azért mondtam, hogy nem értem. Csodálatosabbak ezek, semhogy felfoghatnám. 4 Hallgass meg, hadd beszéljek! Én kérdezek, te pedig oktass engem! 5 Csak hírből hallottam rólad, de most saját szememmel láttalak. 6 Ezért visszavonok mindent, bűnbánatot tartok porban és hamuban.

Kedves Testvéreim!

A Szentírásban végigkísértük Jób harcait, vívódásait, benne azt a tény is, hogy barátai állandóan különféle bűnök elkövetésével vádolták, és bűnbánatra szólították őt fel. Mert – ahogyan valaki találóan fogalmazta: *Vannak emberek, akik tudják, mit beszélnek, és vannak, akik beszélnek, amit tudnak...* Ők is mondták, amit tudtak, de nem tudták, nem élték át maguk sem azt, amiről beszéltek. És az erőszakos bűnbánatra szólítás-kényszerítés ellenállást váltott ki Jóban, és a meddő vitatkozás elhúzódását eredményezte csupán, egészen, amíg ki nem fulladtak maguk is az egymásra licitálásban.

Azt kell itt meglátnunk, hogy ez nem célravezető „módszer”. Tudjuk ugyan, ha rólunk van szó, ha mi kerülünk olyan helyzetbe, hogy valaki lerohan azzal – mert így szoktuk megélni – hogy: tarts bűnbánatot, valld meg... stb. De nem gondolunk erre olyankor, amikor esetleg mi szólítunk fel valakit bűnbánattartásra. Ebben az esetben elvárnánk ugyanis, hogy megszívleli, és máris hozzáfog. Nem ez szokott történni.

Most, amikor bűnbánati istentiszteleten vagyunk együtt, tegyük ki lelkünket az ige hatásának, hogy Isten megajándékozhasson a bűnbánat Lelkével, megláttassa velünk mindazt, aminek a látására eddig vakok voltunk. Ezzel a vágygal és készséggel figyeljük meg, milyen is volt Jób bűnbánata. Mert eljutott a bűnbánatra, de egészen másképp, mint ahogyan azt barátai előírták neki, és rátalált az Istennel való békességre.

Láthattuk a könyv olvasása során, hogy minél jobban vádolták Jób barátai, annál inkább ragaszkodott az ártatlanságához, és Isten ebben a vitában egyszerűen hallgatott. Azonban, amikor elfogytak az emberi érvek, kifulladt a vitatkozás, megszólalt a Mindenható. Bemutatkozott. A teremtő Isten Jób elé tárta a maga hatalmát, a teremtett mindenség rendjét, azt a tény, hogy az ember nem ér fel hozzá, és Jób, aki addig is tisztelte és félté Istent, az Isten valóságos jelenlétének, megszólalásának a hatása alá kerül. Ez a találkozás helyezi más megvilágításba előtte élete eseményeit, a próbát, szenvedést, az addigi megszólalásait és kesergését is. Ennek a hatása váltja ki belőle mindazt, amit alapigénkben felolvastam... Ez Jób bűnbánata.

Hogyan következett ez be? Netán Isten is ráparancsolt: tarts bűnbánatot, ezt meg ezt tetted vagy nem tetted, valld meg...? Nem. Hanem jelenlétének a valóságos megtapasztalása van rá olyan hatással, hogy mintegy magától elismeri azt, amit eddig nem látott és nem ismert fel.

Ugyanez történt Zákheus életében is, amikor találkozott Jézussal, aki azért jött Jerikóba, hogy ehhez az elveszett emberhez betérjen. Zákheus befogadja az Úr Jézust a házába, és anélkül, hogy Jézus csak célzást tenne az ő bűnös életmódjára, hamisan szerzett vagyonára és viselt dolgaira, egyszer csak odaáll a Mester elé. És

úgy „magától” bejelenti: *Vagyonomnak felét a szegényeknek adom, és ha valakitől valamit erőszakkal kizsaroltam, a négyszeresét adom neki vissza.* Ez Zákheus bűnbánata, szakítása az addigi életével és egy új élet kezdete, amiről Jézus ezt mondja: *Ma lett üdvössége ennek a háznak.* Mert emögött a kijelentés mögött egy szívbeli komoly felismerés és döntés van, igaz bűnbánat. Jézus szeretete, tisztasága némán is többet mondott, mintha bármit is szólt volna.

Istennek ezt a fajta cselekvését élte át a Vele való találkozás során Jób is. Hallotta Istent, aki megszólította őt, azokra a dolgokra reagált, amiket felpanaszolt, kérdezett, firtatott, mert nem értett. És ahogyan Zákheust megdöbbenetette, hogy ő olyan fontos Jézus számára, hogy érte tette meg ezt az utat és hozzá, a mások által megvetett vámszedőhöz jött, úgy rendíti meg Jóbot is a felismerés, hogy Isten mindvégig ott volt, hiszen nem is fordult el tőle!...

És eddig úgy volt, hogy Jób harcol Istenért, azért, hogy megérthesse Őt, de most kiderül, hogy Isten harcol Jóbért, azért, hogy világos látás kapjon és helyreálljon élete, az Úrral való kapcsolata. Meglátatja vele hatalmát, csodáit. Nem kap ugyan Jób választ kínzó kérdéseire, de már nem a válasz a fontos, hanem amit Isten feltárt előtte. *Nem én akarlak oktatni téged, én kérdezlek, és te oktass engem.* Kezdi érteni a dolgokat, kezdi egyre jobban megismerni az élő Istent. Eközben elül a szívében a vihar és békességre jut.

Ugyanis nem kisebb felismerésre jut el Jób, mint hogy Isten nem fordult el Tőle, szereti és érdeklődésével veszi körül. Akárcsak akkor Zákheust, Jóbot is ez a szeretet fegyverezi le. Minden eddigi lázadozása, perlekedése oktalan akadékoskodásnak bizonyult, amit most megbán és megvall: *Bizony, könnyelmű voltam! Mit felelhetnék neked? Kezemet a számra teszem.* Ebben nyilvánul meg Jób bűnbánata: elhallgat végleg a panasza, kesergése. Megvallja, hogy Istennel szemben nincsenek és nem is lehetnek érvei, ezért elhallgat. *Kezemet a számra teszem.*

Isten még folytatja beszédét a viharból, és Jób még teljesebb felismerésre jut arra nézve, hogy a Mindenhatóval szemben embernek nincs szava, sem követelése. Ezt vallja meg, amikor *kijelenti: Tudom, hogy mindent megtehetsz, és nincs olyan szándékom, amelyet meg ne valósíthatnál.* Alárendeli magát Isten hatalmának. És ez Jób élete új szakaszának a kezdete.

Szögezzük le, hogy kinek volt szüksége erre a bűnbánatra? Bizony nem Istennek volt rá szüksége, hanem Jóbnak. Mint ahogyan igaz ez a mi életünkre nézve is. Jób esett ki abból a szoros kapcsolatból Istennel, amely nem kérdőjelezi meg az Ő tetteit és nem vonja meg Tőle a bizalmat. Miközben kérdéseire választ keresett, belesodródott a vádaskodásba és igazsága hangoztatásába. Isten azonban nem fordult el a Vele perlekedő gyermekétől, mert sokkal nagyobb az Ő szeretete a miénknél. És odasegíti őt annak a felismerésére, hogy a Vele való új

kapcsolat kezdete az előtte való elnémulás, elhallgatás és Óra figyelés. Aztán jöhet a helyreállítás, restaurálás, ahogyan majd Jób életét is még jobban megáldja.

Kedves Testvéreim, bűnbánati alkalmunk üzenete tehát ez: perlekedés, kesergés helyett tegyük a kezünket a szánkra, hallgassunk el, ha valami panaszunk, sérelmünk van – és csendben várjunk az Úrra. Vegyük észre, hogy jelen van az életünkben, hogy szól hozzánk, mindez az irántunk való érdeklődésének, szeretetének a bizonyítéka. És a legjobb elcsendesedve Előtte, szívünkkel rá figyelve várni, hogy megértsük, amit meg kell értenünk. A legtöbbit pedig akkor értjük meg, ha az Ő kegyelme tárul fel előttünk. A karácsonyi evangélium a testté lett Igéről, Immánuelről, s arról, hogy mindez értünk történt, nekünk szól és az igazi életet jelenti számunkra.

És elfogadni ezt a titkot is csak így lehet: *Kezemet a számra teszem. Egyszer beszéltem, de ezután nem szólok, vagy ha kétszer is, többé már nem teszem... Tudom, hogy mindent megtehetsz, és nincs olyan szándékom, amelyet meg ne valósíthatnál... Eddig még csak hírből hallottam rólad, de most saját szememmel láttalak. Ezért visszavonok mindent, bűnbánatot tartok porban és hamuban. És várom, hogy felemelj, mert hiszem, hogy felemelsz. Ámen*

Imádkozzunk:

Irgalmas Istenünk, köszönjük igédet, hogy van hozzánk szavad. Ebben az időben még inkább szükségünk van rá. Életünk tele van kérdésekkel, gyötrő gondolatokkal, vádakat, keserűséget élünk át sokszor. Köszönjük, hogy ezek Előtted vannak és tudod, mi játszódik le lelkünkben. S amikor Te megszólalsz, minden elcsitul, elhallgathat bennünk. Ma a hallgatásunkkal szeretnénk bűnbánatot tartani, bűnt vallani. Hiszen látjuk, milyen parányi férgek vagyunk a te hatalmaddal szemben. S szereteted mégis őriz, nem bánt, hanem értünk harcol, amikor mi azt nem is tudjuk. Taníts meg szánkra tenni a kezünket, hiszen annyi haszontalan beszéd hagyja el ajkunkat! Hadd némuljunk el, és csendben várjunk Rád, aki az Úr Jézus Krisztusban Atyánkká lettél. Beléptél világunkba, életünkbe, hogy a lehetetlen megvalósulhasson, hogy visszatálhassunk Hozzád. Hadd legyen Jób bűnbánata a mienk is, add, hogy lássunk-éljünk meg új kezdetet Veled. Ilyen életet megújító lehessen úrvacsorai közösségünk és egész karácsonyi ünneplésünk. Az Úr Jézus Krisztus nevében kérünk, hallgass meg minket. *Ámen*

Mi Atyánk...

Áldás: Érezzétek, és lássátok, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki hozzá menekül. (Zsolt 34,9) ... Ő mondta: „Nem maradok el tőled, sem el nem hagylak téged.” (Zsid 13,5)

Záró ének: 467 – Mily jó, ha bűntől már szabad...